

Düzensizlik Döngüsü

Evrenin döngüsü sistemli ve kusursuz bir şekilde devam ederken, evrenin en değerli ve akıllı varlığı olan insanın ruhsal döngüsü neden düzensiz süregelir?

Doğrusu, bu ruhsal döngünün düzensizliği birçok nedene ve etkene bağlıdır. Bu etkenlerin başında da ilahi, evrensel doğru ve hakikatle uyumsuzluk gelmektedir. Çünkü insan noksanıdır. Bu noksanlığı hayattan ve başkalarından tamamlama aşamalarında insanın yaşadığı gelgitler, ikilikler, çalkantılar, bulanıklıklar, içsel istikrarsızlıklar, psiko-sosyal süreçler ve bu süreçlerin doğurduğu krizler, tepkiler, iletişimler, etkileşimler vs...belli başlı etkenler ve nedenler arasındadır.

Mutlak hakikat bilgisi yetersiz olunca, fizik ve fizikötesi (metafizik yani ruhsal boyut) bilgiler eksik olunca, kişisel bütünlük aksak olunca, ruhsal olgunluk olmayınca, ruhsal tekâmül tamamlanmayınca, ruhsal çukurlar dolmayınca; dışsal etkenler, içsel dalgalanmalara neden olur. Bu da ruhsal döngünün düzensizliğini, istikrarsızlığını doğurmaktadır.

Onun için insanda var olan eksiklik varoluşundan bugüne azalacağına, artış göstermektedir. Tamlık olmadığına göre devam edecektir. Burada fizik ve metafizik bilgiler, zıtlıklar, çelişkiler, olaylar ve durumlar, beden ile ruh arasındaki dengede olumlu-olumsuz birer etkindir. Bunlara bakış ve tepki tarzı da çok belirleyicidir.

İçsel donanımların büyüklüğüne-küçüklüğüne, ruhsal olgunluk aşamasına, karakterin faydalı bilgilerle beslenme oranına, hayatı anlama kapasitesine, insanın kendini tanıma kalitesine, iradenin gücüne, özgürlüğün ve sorumluluğun anlamına, bilginin kullanılışına, kişisel özgünlüğün ortaya çıkmasına, önyargıların ve stereotiplerin (kalıp yargıların) dönüşümüne, bilgilenme ve aydınlanmaya göre olumlu-olumsuz o artış devam edecek, gelgitler yaşanacaktır.

Bu devam eden bir süreçtir. Süregiden bir gidişattır.

Çünkü bütün düzensizlikler kalpte başlar ve kalpte düzene girmektedir. Bilinmelidir ki, cahil yürek, insandaki ikiliği olumsuz yönde büyötmektedir. İkiliği aşmayan cahil yürek de sürekli çelişkilerden ve çatışmalardan beslenir. Dolayısıyla, düzensiz döngünün düzene girmesi, kalbin ikiliği bertaraf etmesine ve barışıklığı simgeleyen tekliğe kavuşmasına bağlıdır.

Yüreğin (veya ruhun) temizliği ihmal edildiğinde, kalp kararır ve katılaşıır. Katılaşımış bir yürek üzerine düzen/disiplin/gelişim inşa etmek, kayaya tohum ekmeye benzer. Tohumun yeşermesi ve yetişebilmesi için nasıl verimli toprağa ihtiyaç duyuluyorsa, düzensiz döngüyü düzene sokmak ve gelişim için de kararmamış, katılaşımamış bir yüreğe; bu bağlamda katkı sunan girişimlere, çabalara, kültürel etkileşimlere çok ihtiyaç vardır.

Ruhlar ve yürekler, bu farkındalıkla ilahi enerjiye bağlı ve uyumlu kalırsa, vicdanı ve ahlaki önceleyen merhamet ve şefkat duygusu ile aktive olursa, düzensizliğin ve dikkatsiz suratın neden olduğu ikiliğin etkisi azalır. Sağduyu ve temkinlilik canlanır. Böylece düzensizlik, düzene girerken, bütöncöl bakış/bilinç/yaklaşım devreye girer.

Bunun daha çok işlerlik kazanabilmesi için bozuk güdüler, kıskançlıklar, kibirler, negatif gururlar, büyükenmeler, hor görmeler, karalamalar, aşağılamalar, kinler, öfkeler, intikamlar, negatif rekabetler, kıyaslamalar, kendini beğenmişlikler, yanlış anlaşılmalr, çekememezlikler, sevginin ve bağışlamanın temiz sularıyla dezenfekte edilmelidir!

Çünkü Rab, sevgidir. Sevgi var etmektir, var olanı yaşatmaktır, tamamlamaktır. Değer vermektir. Sevgi, incitmemektir. Bir başkasını, kendisi gibi görmektir. Hatta kucaklamaktır.

Bütün bunlar kolay olmadığına ve her insanda aynı oranda gerçekleşmeyeceğine göre, o eksiklik hep var olacaktır ve devam edecektir. Devam edecek ki, hayattaki karşılıklı bağımlılık ilkesi yürürlükte kalsın ve işlerlik kazansın.

Belki de gelişim ve tekâmöl için de bu şekilde olması gerekir!

Konunun daha çok anlaşılır olması adına bir Hint atasözünü burada hatırlatmakta fayda görmekteyim.

Der ki, "İnsan dört odadan oluşan evdir: Zihinsel, duygusal, fiziksel, ruhsal. Ama her gün her odaya girmedikçe tam olamaz."

Bu odalardaki anlamlar ve bilgiler küçük, değerler oksijensiz ise, insanın iç dengesi sarsılır. Anlamlandırma yeteneği bozulur. Değerlendirme sistemi bulanıklaşır. Bakış açısı kirlenir. Madalyonunun sadece bir tarafı görülür. İnsandaki içsel ikilik de bu şekilde daha çok negatife kayar, güç kazanır.

Bu içsel odalar hakikatin bilgileriyle havalandırılırsa, yeni anlamlarıyla ışıklandırılırsa, durum değişir. Farkındalık ve büyüme gelişir. İnsana kattığı yeni bir disiplin ile bu farkındalık ve büyüme, bahse konu düzensizliğin nedenlerini terbiye etmeye başlar. Denge yoluna girilir.

Çünkü anlama kapasitesi genişledikçe, farkındalık büyüdükçe, iç görü de o oranda büyür. Özgürlük ve özgünlük yaşam bulur. Özdenetim ruhu güçlenir. İlahi özden gelen hakikat ışığı berraklaşır. Ruhun ışığını kaplayan egosal çamurlar dağılır. Ve böylece insan nefes alır, düzenin disiplinine sarılır. Bu sayede güncel çelişki ve zıtlıklarda yaşayan hakikat yakalanarak ve deneyimlenerek ruhsal döngü, düzen yoluna girer.

İşte o yol, yaşam yoludur. O yol, içsel huzur ve istikrar yoludur.

Yusuf Beğtaş